

ske om, at der i Lovforslaget skabtes Sikkerhed for, at de efter Forslaget oprettede Husmandsbrug ikke blev for smaa. Dette er der Fare for, hvis Jorden er for dyr, og Laanet for Jord og Bygninger kun kan andrage 19 800 Kr. Mindretallet foreslaar derfor i Ændringsforslag Nr. 1 til § 2, at Jordværdien skal udgøre mindst 30 pCt. af Brugets Laaneværdi.

I Ændringsforslagene Nr. 4 og 5 foreslaas at flytte de 14 Mill. Kr. over til Anvendelse efter Lov Nr. 557 af 4. Oktober 1919 om Vilkaar for Bortsalg af Jord i offentligt Eje.

Et andet *Mindretal* (Bording, Jacob Christensen, Hauge, Olufson og Hans Rasmussen) beklager, at Landbrugsministeren umiddelbart efter, at Venstre har været med til at gennemføre Loven af 4. Oktober 1919, fremsætter et Lovforslag som „Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Oprettelse af Husmandsbrug af 22. Juni 1917“, der aabenbart tager Sigte paa at vanskeliggøre forannævnte Lovs Anvendelse. Saafremt Lovforslaget gennemføres uforandret, vil der være skabt en højst uheldig Uensartethed i de Vilkaar, hvorunder de nye Husmænd er stillede overfor Staten. Laanebeløbene bliver uensartede, og i det ene Tilfælde ydes der Laan til Bygninger, medens der i det andet ydes en formelig Gave af Statskassen til de paagældende Laantagere. I det ene Tilfælde skaffer Staten Jorden til Veje, i det andet maa Laantagerne selv se sig om efter Jorden og erhverve den til Dagens Priser; og bliver der Tale om Oprettelse af Husmandsbrug i nogen betydende Grad, kan man godt tilføje: Dagens højeste Priser. Mindretallet finder, at dette Forhold er saa meget mere uheldigt, som det er af den Opfattelse, at den forhaandenværende Situation netop opfordrer til nu hurtigst muligt at drage Omsorg for, at nye Landbrug oprettes i videst mulig Udstrækning, og at de oprettes efter en fast Plan, samt at Jorden tilvejebringes paa bil-

ligst mulig Maade. Erfaringen lærer os, at de siden 1899 gældende Love om Oprettelse af Husmandsbrug har været lidet fyldestgørende, bl. a. fordi de ikke har virket saaledes, at Landboudommen i større Tal har følt sig draget til at søge sig Landbrug tilvejebragt efter de nævnte Love. I Perioden 1899 til 1920 er der i alt kun oprettet 9 114 saakaldte Statshusmandsbrug. Følgen deraf har været, at Landboudommen har maattet tage bort fra Landbruget i stødse stigende Tal og har søgt Erhverv i Byerne eller er udvandret. I de senere Aar standsede Oprettelsen af nye Landbrug praktisk talt helt, og da Udvandringen som Følge af Vanskelighederne ved at erholde Indrejsetilladelse paa oversøiske Pladser næsten ophørte, gik Strømmen fra Landet til Byerne stærkere end nogen Sinde før, og derved foraarsagedes der Byerne enorme sociale Byrder. En følelig Boligmangel gjorde sig hurtig gældende, og den ledsagedes af øgede Krav til Skolebygninger og Dyrtidsforanstaltninger samt nye tyngende Udgifter til Lindring af den Nød, der følger i Arbejdsløshedens Kølvan. Mindretallet kan ikke erkende, at de af Regeringen nu forelagte Lovforslag er af en saadan Beskaffenhed, at de paa fyldestgørende Maade kan tjene til at raade Bod paa de her skildrede Forhold. Vi stiller derfor Forslag om at ændre Lovforslagene paa væsentlige Punkter. Vi deltager sammen med et andet *Mindretal* i Fremsættelsen af en Række Ændringsforslag, hvorved det gøres muligt, om fornødent ved Ekspropriation fra de større Landejendomme, at erhverve Jord til rimelige Priser, baade til Husmandsbrug, Byggegrunde og Havelodder. Mindretallet stiller desuden et Ændringsforslag, hvorefter det gøres muligt for de nye Jordbrugere, der har erholdt eller beholder eget Hjem i Henhold til Loven af 4. Oktober 1919, at faa et begrænset Driftslaan.

Da Loven af 4. Oktober 1919 faktisk hidtil har været begrænset til, naar undertages de smaa Præstegaardsarealer, at kunne faa Betydning i de Egne, hvor